

stort Spørgsmaal, om Grundlaget for disse Anstalter ikke er absolut forkæret, og om ikke det, som der skal virkeliggøres, er noget ganske Andet, der kun tilfulde vil kunne fyldestgøres ved private Foranstaltninger. Det Hovedgrundlag, hvorpaa slige Anstalter bygges, er en Dødeligheds erfaring, som, man siger, hvad man vil, staaer overmaade vakkende, især fordi det er en almindelig anerkjendt Sag, at alle disse Forhold ere i en uafslædig Bevægelse, og at det, selv om vi vare istand til at gribe Dødelighedsforholdet paa den allerbestemteste og klarreste Maade, dog endnu ikke vilde nytte os for de Interessenters Vedkommende, der i Fremtiden ville benytte Anstalten, idet der med den stigende, i ethvert Fald med den forandrede Cultur ogsaa indtræder en Forandring i disse Forhold, og saaledes det, som man har bygget paa, uafslædigt vil vise sig i den ene eller anden Retning urigtigt. Tilgædes er det naturligtvis umuligt isforveien med Sikkerhed at kunne sige, hvad man vil være istand til at kunne bringe ud af de Midler, man har tilveiebragt for at dække Forsikringerne, og det er ligesaa sikkert, at det vilde være ubilligt mod de vedkommende Interessenter, hvis Conjunctionerne skulde gjøre det muligt at frembringe et langt større Udbytte af Midlerne, at de da slet ikke skulde nyde Godt deraf, som det jo paa den anden Side vil være umuligt at sige, hvorledes man skal kunne gjøre det. Naar man derfor vil tænke sig en fuldkommen retfærdig, billig og hensigtsmæssig Indretning af slige Anstalter, saa maae de vistnok grundes paa et gjensidigt System, saaledes at alle Interessenter indbyrdes afluttede en Forening imellem sig, staaende gjensidig Raad og Bistand med hverandre, dækkende paa den ene Side Tabene, som vilde kunne fremstaae ved mulige ugunstige Conjunctioner, men paa den anden Side nydende den fulde Fordeel af alle de gunstige Conjunctioner, som muligens kunde indtræde; og naturligtvis er det jo saa en Selvfølge, at Interessenterne udelukkende selv maatte være i Besiddelse af den fulde Myndighed og den fulde Indflydelse paa hele Anstaltens Bestyrelse. Denne Forening maatte være som et andet privat Actieselskab, der selv

udelukkende bestyrede sig. Naar der da i et slikt Selskab foreskives visse Former for en Opgjørelse af Selskabets Status efter et vist bestemt Tidsrum, saa vilde derved bestandig Forandringer kunne foregaae ifølge de da erhvervede Erfaringer; hvad der var vundet, kunde tilskrives de enkelte Interessenter, og det, der var tabt, kunde fraskrives dem. Dette vilde være en Maade, hvorpaa i ethvert Fald alle Interessenter vilde finde, at der var skeet dem fuldkommen Ret, og hvorved Midlerne vare komne til den fulde Anvendelse i deres Interesse, som de med Billighed kunde gjøre Krav paa.

Jeg skal hermed standse for idag.

S. Hansen: Jeg vil begynde med at takke den høitærede Finansminister, fordi han har forelagt nærværende Lovforslag i den Stikelse, som det nu har, idet der tydelig i samme fra først til sidst spores en alvorlig Bestræbelse for at gjøre det saa bekvemt og saa let tilgængeligt for den mindre Bemidlede, som det vel er muligt, at blive Interessent i den foreslaaede Anstalt. Hvad der nærmest har bevæget mig til at begjære Ordet, er iøvrigt Duffet om at henstille et Punkt i Lovforslagets § 10 til nærmere Overveielse af den ærede Minister og det ærede Thing. Naar der nemlig der bestemmes, at den Interessent, som ikke indbetaler sin Præmie til Forsaldstid, vel ikke derfor skal udelukkes fra Deelagtighed i Anstalten, men skal betale en Mulct, eller hvad man nu vil kalde det, af $\frac{1}{8}$ af Præmiens Beløb, saa skal jeg indrømme, at jeg vistnok ogsaa anseer en saadan Bestemmelse for nødvendig for at modvirke den Egegyldighed, som der hos enkelte Mennesker ellers ofte vilde kunne være tilstede med Hensyn til at indbetale deres Præmie til ordentlig Tid. Men jeg skal derhos henstille, om der dog ikke kunde gjøres Noget ad anden Vej, for at gjøre det lettere for dem af den mindre bemidlede Klasse, der tegne Forsikringer, at indgaae at komme tilbage med Præmiens Betaling. Som bekjendt, er der enkelte Haandværkere, som kun have Fortjeneste om Sommeren, og som næsten gaae ledige om Vinteren. Jeg